

Cascada

In perioada liceului, în clasa a zecea, am trăit o întâmplare neobișnuită. Mult timp mi-a stăruit în minte și m-a tulburat, pentru că nu puteam să mi-o explic. Acum, după ani de zile, deslușesc totul în altă lumină și sunt copleșită.

Se anunțase o inspecție la limba română și eu am fost solicitată să prezint o pledoarie despre personajul Otiliei din romanul lui George Călinescu. Cu o seară înainte am căutat să îmi reamintesc amănunte din roman. Nu am așternut nimic pe hârtie, dar m-am rugat: *Doamne, aș dori tare mult să spun ceva deosebit, să placă celor care mă ascultă!*

Profesorul a venit la oră însoțit de o inspectoare, care s-a așezat în ultima bancă, iar eu am fost chemată să vorbesc în fața clasei. Aveam emoții, dar am căutat să mi le înving. Îmi schitasem în minte câteva idei despre personajul Otiliei. În rest mă bazam pe inspirația de moment, care nu m-a părăsit niciodată.

Îmi amintesc numai prima frază pe care am rostit-o, după care,

am respirat adânc și m-am concentrat asupra subiectului. Mi-am fixat privirea pe peretele din fața mea, respectiv din spatele clasei. În acel moment, am văzut cum din mijlocul lui a început să izvorscă un firicel de apă. L-am privit uluită întrebându-mă cum de a apărut acolo. Odată cu el au început să-mi vină în minte ideile legate de subiectul pe care trebuia să-l expun. Am început să vorbesc rar și, pe măsură ce vorbeam, vedeam cum izvorășul din perete se lățea și curgea în jos. Arăta ca o cascadă mică. Unii stropi de apă săreau în lături. Îi vedeam foarte clar și pe aceia. În mintea mea ideile începuseră să curgă într-un ritm tumultuos. Trebuia să le exprim în același ritm, ca nu cumva să le pierd. Fără să-mi dau seama, vorbirea mea a devenit mai rapidă. Cu ochii ațintiți asupra acelei căderi de apă, mă străduiam să transpun în cuvinte torentul de idei care se deschisese în mintea mea. Nu mai știam unde mă aflu și nu mai vedeam nimic decât cascada din perete.

Așa cum am aflat mai târziu, profesorul m-a întrebat ceva și a trebuit să mi se adreseze de două ori, căci mintea mea căuta cu înfrigurare spre cascada pe care o aveam în fața ochilor și nu mai auzeam nimic. Când el și-a repetat întrebarea, eu am scuturat din cap, am privit

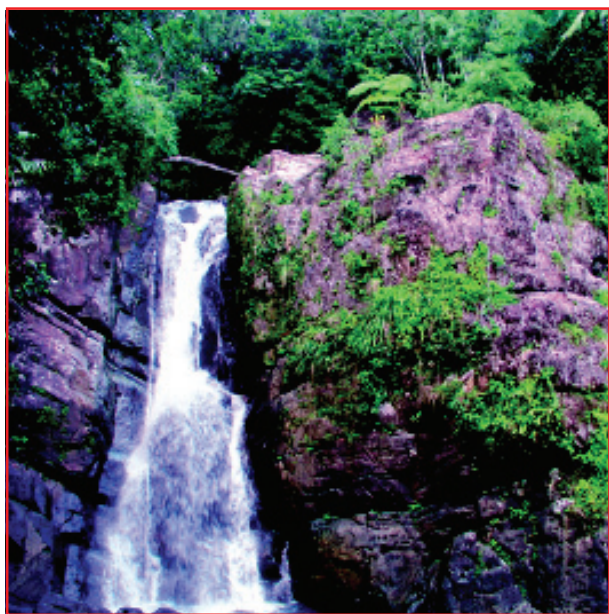
în jur și am realizat că sunt în clasă. Mi s-a cerut să vorbesc mai rar și mai tare, chiar inspectoarea venise din ultima bancă mai în față, ca să audă mai bine. Iar eu am rugat pe profesor să nu mă mai întrerupă; îmi era greu să reiau firul ideilor. Cu toate acestea, mai târziu, el a găsit cu cale să îmi pună altă întrebare. Și lucrurile s-au repetat. A trebuit să mă întrebe de două ori ca să îl pot auzi și să-i răspund.

La fiecare întrerupere a profesorului, cascada din peretele clasei dispărea. Când îmi reluam pledoaria, cascada reapărea și odată cu ea, începeau să-mi vină ideile pe care să le exprim.

Aproape de încheiere, fără să-mi dau seama, am început să respir mai rar, de parcă eram ușurată de o povară. Cascada din perete a început să se micșoreze. A devenit un izvorăș tot mai mic, apoi a dispărut.

Mi-am revenit din starea aceea de concentrare, am văzut fețele colegilor, pe profesor, ... și am trecut la locul meu în bancă. Pledoaria mea ținuse toată ora. Nu am ținut minte cuvintele elogi-oase ale inspectoarei, nici privirile admirative ale colegilor, eram prea emoționată. În recreație, un coleg mi-a spus că în timp ce vorbeam, fața mi se făcuse albă ca varul, iar creionul pe care-l țineam în mână pendula întruna. M-am bucurat de reușita lucrării mele, dar nu am îndrăznit să mă mândresc cu ea. Știam că nu aveam niciun merit. Tot ce rostitisem venise de sus, de la Dumnezeu, ca un torent de inspirație care a depășit cu mult așteptările mele.

Această amintire impresionantă m-a urmărit ani de zile. Abia acum, după câteva decenii am înțeles că Dumnezeu, căruia mă rugasem să mă ajute, mi-a arătat sub forma acelei căderi de apă mulțimea ideilor cu care mă

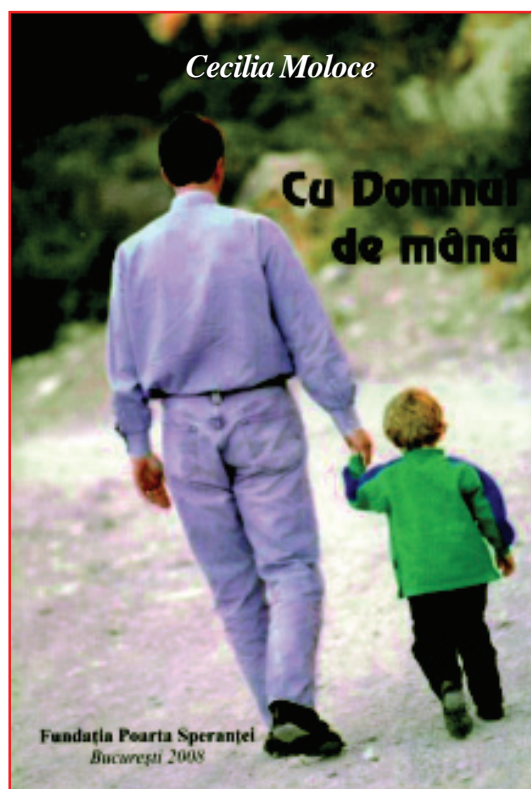
inspira. Făcuse aceasta ca urmare a unei rugăciuni sincere și smerite pe care am adus-o înaintea Tronului Său de Har. Și din ziua aceea am înțeles că El există și dorește să Se descopere oamenilor și să-i ajute. De atunci L-am chemat mereu în ajutor și El a răspuns mereu. Am păstrat în inimă dorința ca într-o zi să vin mai aproape de El. Și nu am putut niciodată să înțeleg un lucru - de ce oamenii nu îl cheamă în ajutor și nu vor să îl cunoască?

CECILIA MOLOCE

Această întâmplare adevărată, împreună cu altele, dintre care unele și-au găsit loc în paginile revistei noastre, au fost strânse de autoare într-un volum numit sugestiv „CU DOMNUL DE MÂNĂ” - care are scopul de a arăta clar modul minunat și divin în care intervine Dumnezeu atunci când Îl chemăm, și cum prin mâna Lui, care este și astăzi la lucru, totul devine posibil.

Această carte poate fi pentru fiecare dintre noi o sursă de întărire în credință și de revigorare și îmbărbătare, mai ales atunci când trecem prin situații dificile. În același timp, putem învăța multe lucruri utile, care să ne fie de folos în viața de toate zilele și în lupta cu puterile întunericului.

Poate fi comandată (prin ramburs) la telefoanele 0745768422 sau 0212103625 (146 pag., 10 lei + taxele poștale).

Religie curată?

„Religiunea curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor ...” (Iacov 1.27)

De-a lungul veacurilor, oamenii au căutat un loc de refugiu, un loc de protecție și adăpost pentru viața lor, în mod special pentru sufletul lor, acest loc numindu-se religie.

Religiile s-au înmulțit foarte mult, motiv pentru care s-a născut întrebarea care și astăzi răsună puternic în mintea și inima multor oameni: „Care este religia adevărată?”

După evenimentul din familia mea, plecarea soțului și pastorului meu la Domnul, am așteptat cel mai mult o anumită protecție din partea celor de-o religie cu mine. Decepția mi-a fost pe măsură, de aceea am încercat să pătrund mai adânc însemnătatea acestei noțiuni: „religie”.

Sunt bucuroasă pentru că am găsit una dintre cele mai frumoase definiții ale religiei în epistola lui Iacov. Pentru mine acest verset este o mângâiere și cred că cei ce vor descoperi taina religiei curate o vor practica.

În anul 1989, am avut un accident cu mașina, iar eu, soțul meu și copilășul de 2 ani am avut răni multiple. Am fost internați în spital unde ni s-au tratat rănilile. În fiecare zi ni se schimbau pansamentele. Ce mi s-a părut

interesant și neplăcut era procedeu de rupere a pansamentului vechi, astfel rupându-se și coaja de pe rană, procedeu foarte dureros. Într-o zi, nemaiavând răbdare, am rugat doctorul să scutească măcar pe copilăș de durerea respectivă. Doctorul a înțeles aluzia mea și mi-a explicat că procedeu respectiv este bine motivat, astfel verificându-se rana, dacă este sau nu infectată.

Vă întrebați poate ce legătură are această istorisire cu religiuena curată?

Mulți dintre cei care se numesc „aproapele nostru” consideră că nu e bine să rupă coaja rănilor provocate de plecarea celor dragi din familiile noastre, tratându-ne cu indiferență sau, cel mult, cu priviri compătimitoare. Aparentele coji ale rănilor îi împiedica pe mulți să aparțină „religiunii curate”.

Consider că a rupe coaja de pe rană, deși doare, este mai de folos celui rănit. Există o expresie printre noi „doare, dar îmi place”. De ce? Pentru că cel puțin simt că cineva este interesat de rana mea.

Dacă la început Dumnezeu a creat un partener pentru om – pe Eva –, observând că nu era bine ca acesta să fie singur, mă gândesc tot așa de mult că atunci când Domnul cheamă la El pe unul dintre soți, pregătește celui rămas singur prieteni apropiați, aparținători ai religiuunii curate, care să suplinească absența celui luat.

Doresc din inimă tuturor celor ce vor citi aceste rânduri, multe binecuvântări și dorința sinceră de a practica religia curată.

MARIA BAIAS, Sighșoara

